

Г. ФИЛИПОВ
ТРИМА БРАТЯ, ТРИМА ЦАРЕ

chitanka.info

Имало едно време в едно царство мъж и жена. Те имали трима сина. Мъжът ходел в гората, събирал съчки и сухи клони, товарел ги на магарето, откарвал ги в града и ги продавал. Така прехранвал жена си и децата.

Веднъж през лятото децата помолили баща си:

— Татко, вземи ни и нас в гората!

Бащата отначало не искал да ги вземе, но после се съгласил.

Щом стигнали в гората, децата се пръснали да търсят птичи гнезда.

Покатерило се най-голямото момче на едно високо дърво и намерило в едно гнездо две много красиви яйчица. Момчето взело яйчицата, показало ги на баща си и рекло:

— Татко, да занесем тези яйца на пазара и да ги продадем. Ще вземем за тях пари.

Бащата отвърнал:

— На кого са притрябвали тези яйца, синко?

Но момчето не го оставяло на мира и продължавало да го моли.

Бащата си помислил: „Може пък наистина някой да ги купи, макар и за развлечение“ — и се съгласил.

На другия ден сиромашът отишъл на пазара. Занесъл той дърва. Взел със себе си и яйчицата. Продал дървата, извадил от кошничката двете яйчица, взел ги в ръка и обиколил два пъти пазара. Никой и не погледнал яйчицата. Само един търговец ги видял и си казал на ума: „Защо ли ги носи? Кой ще му ги купи? А може би крият някаква тайна или имат някаква сила?“

И той попитал:

— Колко искаш за тези яйца?

Сиромашът помислил: че защо му са яйцата на търговеца? Изглежда, че на смях ме пита — и отговорил:

— Остави, и без това няма да ги купиш.

А търговецът си помислил: „Сигурно са много скъпи“ — и казал:

— Защо, да не мислиш, че нямам пари. Казвай, колко струват?

— Я ме остави, защо питаш напразно нали виждам, че не си купувач! — повторил сиромашът.

Търговецът си казал: „Сигурно не вярва, че имам пари“. Извадил цяла шепа монети и ги хвърлил в кошничката на бедняка.

— Ето, дай ми ги!

Тогава сиромашът се замислил: „Търговецът не е глупав да си хвърля парите на вятъра. Изглежда, че яйчицата наистина са скъпи, затова бърза да ги вземе“.

— Остави, не ги продавам, какво си се заловил за мене? — отказал му пак той и отминал.

Тръгнал търговецът след него и започнал да му предлага все по-голяма и по-голяма цена. Но сиромашът не искал и не искал да ги продаде. Занесъл ги той вкъщи и казал на жена си:

— Вземи, жено, тия яйчица и ги скрий, а като се разклопа нашата кокошка, сложи ги под нея, та да видим какво ще се излюпи.

Търговецът пък намерил в това време един голобрад измамник, дал му магарета, натоварени с ядене и дрехи, и го изпратил в селото на сиромаша, като му поръчал:

— Закарай всичко това на този и този човек, но внимавай. Не вземай пари, а го замени само срещу двете яйца.

Подкарал голобрадият магаретата със стоката и отишъл в дома на сиромаша.

Излязъл сиромашът, поискал да си купи нещо, но голобрадият му казал:

— Не продавам срещу пари, а само срещу онези яйца.

— Не — отвърнал сиромашът, — ако искаш, продай ми, но яйцата не давам.

Така измамникът си отишъл с празни ръце. По пътя той си рекъл: „Защо ли моят господар дава толкова стока? Навярно в тези яйца се крие голяма сила.“

Решил той да получи на всяка цена яйцата. Преселил се близо до къщата на сиромаша и почнал да прелъгва жена му:

— Защо си се свързала с такъв стар и беден мъж? Омъжи се за мене.

Жената не искала и да чуе измамника. А през това време кокошката легнала да мъти. Жената сложила при другите яйца и онези две яйчица.

На другия ден какво да видят — всичките яйца станали блестящи и прозрачни като стъкълца.

Извадил сиромашът стъкълцата яйца, гледа и не може да разбере каква е тая работа, защо светят и блестят толкова.

Взел той три от тях и ги отнесъл в града при един златар.

— Искаш ли да купиш тези стъкълца?

Погледнал майсторът и що да види — не били стъкълца, а блестящи брилянти. Зарадвал се той и попитал:

— Даваш ли ми и трите за две хиляди.

Сиромахът си помислил, че той се подиграва с него, засмял се и рекъл:

— Хайде, давай!

Наброил му златарят две хиляди, дал му сиромахът стъкълцата и хукнал радостен към къщи.

Построил той нова къща и заживели безгрижно и богато. Колкото и яйца да сложили при онези две яйчица, веднага се превръщали в скъпоценни камъни.

Сиромахът ги вземал и ги продавал.

Скоро от яйчицата се излюпили два гълъба. Всички в къщи се грижели за гълъбите и треперели над тях. А голобрадият не оставял на мира жената на сиромаша и все я подлъгвал. Сега тя вече живеела в богатство и разкош и нямала толкова много работа. Взела да се поддава на думите му, обикнала го и се отдръпнала от мъжа си.

Веднъж голобрадият ѝ казал:

— Няма да се ожения за тебе, ако не заколиш двата гълъба и не ми дадеш да ги изям.

Тя решила да убие гълъбите и заповядала на слугинята:

— Заколи двата гълъба, изпечи ги и ги поднеси на масата.

Слугинята заклала гълъбите, изпекла ги, но не ги поднесла на господарката си, а дала да ги изядат децата — тримата синове на сиромаша. За господарката си пък заклала две пилета и ѝ ги поднесла.

Голобрадият разбрал това и казал:

— Това не са гълъбите!

Господарката извикала слугинята:

— Къде са гълъбите? Къде си ги дянала?

Слугинята се изплашила и отговорила:

— Бях излязла от стаята и децата ги изяли.

Жената казала на голобрадия:

— Какво да правим сега? Децата изяли гълъбите.

— Заколи децата и ми дай техните сърца! — рекъл голобрадият.
— Ако направиш това, ще се ожения за тебе, иначе ще си отида и няма да ме видиш вече.

Слугинята чула това, съжалила децата и им каза:

— Бягайте по-скоро от къщи, защото ще ви погубят!

Изплашили се момчетата и избягали. Вървели те, колкото вървели — стигнали до един кръстопът, от който се разделяли три пътя. Спрели и се замислили, по кой път да тръгнат?

Най-големият казал:

— Да тръгнем надясно.

Средният казал:

— Да тръгнем по средния път.

А най-малкият казал:

— Ние сме трима и пътищата са три — да тръгнем поотделно, да си опитаме късмета, а после отново ще се намерим.

Сбогували се братята и всеки тръгнал по своя път.

Най-големият брат вървял, вървял и стигнал до едно далечно царство. Видял къщата на един ковач. Приблизил се и помолил ковача:

— Чичо, уморен съм и съм гладен. Дай ми да хапна и да си почина. Ще ти се отплатя с работа.

Ковачът нямал деца. Зарадвал се той на такъв добър момък и повикал жена си:

— Дай му да хапне и да си почине, навярно бог ни го изпраща на стари години.

Зарадвала се жена му, поканила момъка, дала му да се нахрани и му постлала да си легне. Спал той три дни и три нощи, без да се събуди.

На третия ден сутринта жената се приближила до него и решила да го събуди. Дръпнала завивката и какво да види — той лежал целият в злато и скъпоценни камъни.

Гълъбите имали такава сила — който ги изяде, все в злато и скъпоценни камъни щял да лежи.

Жената повикала мъжа си и му показала момъка. Събрали двамата цялото това богатство и го скрили.

Така всяка нощ те събирали и скривали златото и скъпоценните камъни, а момъкът не подозирал нищо.

Средният брат също стигнал до едно царство. По пътя си срещнал един търговец.

— Гладен съм и съм уморен. Нахрани ме и ме остави днес да си почина, а после ще ти служа, както ми заповядаш — казал му момъкът.

Търговецът го харесал и си помислил, че ще има полза от него. Завел го в къщи и казал на жена си:

— Дай му да се нахрани и му постели да си легне. Утре ще го взема на работа.

На сутринта момъкът не се събудил.

Отишла жената на търговеца да го разбуди, дръпнала завивката и какво да види — лежи той целият в брилянти.

Извикала жената мъжа си.

Събрали всичкото това богатство и го скрили. После разбудили момъка, нахранили го, напоили го и го облекли богато. Живеел си той така, а те всяка нощ събирали от леглото му брилянтите и ги криели. Не знаел нищо за това и средният брат.

Най-малкият брат също вървял, вървял стигнал най-после до едно царство. Срещнал там една стара жена — вдовица, и я помолил:

— Стрино, гладен съм и съм уморен; колко дни вече вървя самичък! Дай ми да се нахраня и ме остави да поспя до утре, а после ще ти служа, както кажеш.

Приела го старицата, нахранила го и му постлала да си легне. На сутринта момъкът не се събудил. Изплашила се старицата да не му се е случило нещо. Приближила се до него, а той лежи целият в скъпоценни камъни. Събрала тя това богатство и го скрила. След това събудила момъка и го изпратила в гората за дърва.

Така заживял и най-малкият брат. Работел той на старицата, а тя всяка нощ събирала брилянтите и нищо не му казвала.

Веднъж царят на този град разгласил:

— Всичките ми поданици да дойдат пред двореца. Ще пусна един гълъб и на когото кацне, нему ще дам единствената си дъщеря за жена и ще му завеща царството си.

Всички изпълнили заповедта и отишли пред двореца. А старицата се уплашила да не би гълъбът да кацне на момъка и тя да го изгуби заедно с цялото му богатство. Заключила го в къщи и му казала:

— Седи си тук и не излизай, каквото и да се случи! — а сама отишла да види какво ще, стане.

Излязъл царят и пуснал гълъба.

Хвъркнал гълъбът над тълпата, обиколил я цялата, но не кацнал на никого, а полетял към къщата на старицата и почнал да кръжи над покрива ѝ.

Царят изпратил слугите си да разберат каква е тази работа.

Отишли слугите и намерили в къщи заключения момък. Доложили на царя. Царят заповядал:

— Доведете го при мене!

Когато видял момъка, царят много го харесал. Дал му дъщеря си за жена и го оставил да царува.

Заживял най-малкият брат богато. Сега вече разбрал, че щом заспи, в леглото му се появяват скъпоценни камъни. Царството му станало най-богатото и най-могъщото от всички царства на земята.

А в това време средният брат, който живеел у търговеца, продължавал да работи. Но ето че веднъж се събудил по-рано от обикновено и видял леглото си обсипано със скъпоценни камъни. Събрал той цялото богатство и го скрил в едно далечно подземие. Така натрупал безчет скъпоценни камъни и решил: „Ще отида да поискам за жена царската дъщеря“. Отишъл при царя и му рекъл:

— Дайте ми дъщеря си за жена!

— Добре — отговорил царят, — ще ти я дам, но ако ми издигнеш такава кула, която да струва колкото цялото й царство.

— Добре — казал момъкът. После отишъл, извадил златото и скъпоценните камъни и издигнал кула — цялата в блясък и красота.

Явил се той пак при царя:

— Заповядайте да видите!

Погледнал царят и се смаял: наистина не само неговото царство, но и много други царства можели да се купят с такава кула.

Дал царят на средния брат дъщеря си за жена и той заживял по царски.

А най-големият брат продължавал да живее у ковача. Научил той, че в това царство имало девойка с невиждана под слънцето хубост.

Явил се при ковача и му казал:

— Желая да се оженя за тази красавица, поискай ми я.

— Не, синко — отговорил ковачът, — тази девойка е магьосница. Който се е опитал да я иска за жена, жив не се е върнал. Върху коловете на оградата край нейния дворец са набучени човешки глави. Погубила е всички, които са я искали.

Момъкът се замислил: какво може да бъде това, как ги погубва тя?

Излязъл той скритом от къщи и се отправил към двореца на красавицата. Приближил се до терасата. Видяла го красавицата, излязла и всичко наоколо осветила като слънце.

— Зная защо си дошъл — казала му тя. — Само че по-добре си върви, нали виждаш колко момци, и все царски синове, са оставили тук главите си? Ти ли ще вземеш това, което те не можаха да вземат?

А момъкът ѝ отговорил:

— Без тебе и така няма живот за мене; кажи, какво искаш?

— Добре, ще ти задам три задачи. Изпълниш ли ги, твоя ще съм. Но ако не ги изпълниш, знай, че ще ти отсекаат главата.

— Казвай — рекъл момъкът.

— Първата е — да построиш над тази река златен мост, и то такъв, че аз свободно да мога да се разхождам по него.

Натъжил се момъкът, върнал се в къщи и разказал всичко на ковача. Ковачът рекъл:

— Това е лесна работа, ти сам си злато. Погледни какво богатство сме натрупали! Не мост, а цял златен град можем да ѝ построим. — И добрият ковач му разказал как са събирали златото от неговото легло. Момъкът се зарадвал.

Построили те мост от чисто злато, когато го завършили, момъкът отишъл при красавицата и ѝ казал:

— Заповядайте, мостът е готов!

— Че е готов, и сама виждам — отговорила тя, — но ще може ли да ме удържи?

Тръгнала красавицата, разходила се по моста. Мост като мост, само че целият от злато.

— Това изпълни — казала му тя. — Сега втората задача... Иди и ми донеси онези бели камъни, които се виждат ей там на оня връх.

Върнал се момъкът при ковача и му казал какво иска красавицата.

— О! — извикали ковачът и жена му. — Горко ни ще загинеш! До този връх ти не можеш стигна, пък и да стигнеш, жив няма да се върнеш.

Тръгнал все пак момъкът към върха. Вървял, що вървял, срещнал една мечка. Извадил той меча си да съсече мечката, а тя му проговорила:

— Не ме убивай. И аз бях някога човек като тебе, но поисках да се ожена за онази магьосница и тя ме превърна на мечка. Скитам сега по горите като звяр.

Съжалил го момъкът, но как да му помогне? Тръгнаха заедно. Срећнали по пътя един елен. Мечката каза:

— И този е човек, и него магьосницата погуби.

Тръгнаха и тримата заедно. Навлезли в гората. Мечката показана на момъка едно високо дърво и му рекла:

— Качи се на това дърво, откърши клон, издялай си тояга, удари ме с нея по гърба и кажи: „Стани отново човек!“ — и аз пак ще стана човек.

Покатерил се момъкът на дървото, издялал си тояга, ударил мечката и рекъл:

— Стани отново човек, какъвто си бил!

Мечката се превърнала на човек и той казал:

— Удари сега елена!

Момъкът ударил елена и рекъл:

— Стани отново човек, какъвто си бил!

И еленът се превърнал на човек.

Зарадвали се те, прегърнали се и се разцелували. Този, който бил по-рано мечка, казал:

— Ти напразно си тръгнал за камъните, не можеш стигна до тях, пък и да стигнеш, няма да можеш да ги вземеш. Един орел пази тези камъни и не пропуска чужд човек да приближи до тях. По-добре да се върнем при магьосницата. Аз ще я ударя с тази тояга и ще я превърна на магарица, а ти влез в стаята ѝ, вземи килима, който се намира там, и го изнеси. Щом седнеш на него, той ще те отнесе при камъните, ти ще ги вземеш и ще ги донесеш.

Така и направили. Върнали се в града, купили кошница с ябълки и се запътили към двореца на красавицата-магьосница, уж продават ябълки.

Излязла красавицата да купи ябълки, а момците я ударили с тоягата и извикали:

— Стани магарица!

Красавицата се превърнала в магарица, а момъкът влязъл в стаята ѝ, изнесъл килима, седнал на него и хвъркнал към оня връх.

Орелът видял, че някой лети на килима на магьосницата, но помислил, че тя сама го е изпратила, и дал на момъка трите големи камъка.

Върнал се момъкът при другарите си, но колкото и да се мъчели всички, не могли да снемат камъните от килима.

Тогава момъкът казал на магьосницата-магарица:

— Нищо не искам от тебе, ще те превърна пак на жена, само сними тези камъни и ни освободи килима.

Тя се съгласила. Момъкът я ударил с тоягата, превърнал я пак на красавица, а тя се приближила и снела камъните.

Седнали тримата приятели на килима и момъкът казал:

— Лети, килим, отнеси ни при братята ми.

Килимът хвъркнал и отнесъл и тримата при средния брат.

Зарадвали се братята, разцелували се и устроили богато угощение. После всички седнали на килима и отлетели при най-малкия брат. Повеселили се и тук предоволно и всички заедно хвъркнали към родината си.

Щом пристигнали там, тримата братя отишли при царя и казали:

— Тук живее нашата майка. Тя изпъди баща ни, омъжи се за един голобрад измамник, а нас искаше да погуби. Ние ви се молим да накажете и двамата, както им се полага.

Царят се съгласил и заповядал да обесят голобрадия и жена му.

Най-големият брат дори и не помислил за магьосницата. Той се оженил за дъщерята на царя и сам станал цар.

Намерили тримата братя своя баща, а после всеки отишъл в своето царство и всички заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.